

תפילה ויגש

תפילה מיוחדת לאמרה בכל עת

ובפרט בשנה זו, בה חל ג' שבט ביום ששי (סימן ויג"ש)

כפי שהוסבר ע"י מרן הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א

בסוף השיעור השבועי מוצש"ק ויצא ה'תשע"ב ב'שכ"ג, ותמצית הדברים מעבר לדף זה:

רְבוּנוּ שְׁלֵעֲלוֹכֶם, הַאֵף תִּסְפְּהִי צָדִיק עִם רָשָׁע, חֲלִילָה לָּהּ. הַקּוֹלֵי קוֹל עֲדַת יַעֲקֹב, בְּנֵה בְכוֹרְךָ?
רְאֵה רִיחַ בְּנֵדָה, רְיִיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרַכְתָּנוּ. גּוֹל וְהָסַר אֶת לֵב הָאֲבָן מִבְּשָׁרֵינוּ, וְתָן לָנוּ לֵב
בָּשָׂר. בִּי אֲדֹנָי, יְדַבֵּר נָא עִבְדְּךָ דָּבָר, יְיָ רֹעֵי לֹא אֲחַסֵּר:

הַנִּתְּנָן שִׁלְגַּ בְּצִמּוֹר, כְּפֹר כְּאֶפֶר יַפְזֹר: מִשְׁלִיךְ כְּרַחוּ כְּפֵתִים, לְפָנַי קָרְתוּ מִי יַעֲמֹד: יִשְׁלַח דְּבָרוֹ
וְיִמְסַס, יֵשֵׁב רוּחוֹ יִזְלוּ מַיִם (תהלים קמ"ו, ט"ז-י"ח): אִשׁ וּבְרָד שִׁלְגַּ וְקִיטוֹר, רוּחַ סַעֲרָה עֲשֵׂה

דְּבָרוֹ (שם קמ"ח, ח):

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּהֵא שְׁנַתֵּינוּ זֹאת (ה'תשע"ב, ב'שכ"ג) וְיִתֵּר כָּל
הַשָּׁנִים, מְבוֹרְכוֹת וְטוֹבוֹת. גִּשְׁמֵי בְרָכָה יִזְלוּ בְּעֵתֶם, יַעֲלוּ לְאֵלָפִים וְלִרְבֻבוֹת. רַפּוּאֵת הַנֶּפֶשׁ
וּרְפּוּאֵת הַגּוּף, תִּשְׁלַח לְאֲנָשִׁים וְלַנְּשִׁים (ובפרט לחולה פלוני בן פלוני). דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ, וְאֶנְחֵנוּ
נַחֲלִץ חוֹשִׁים. וְרֵב דָּגָן וְתִירֵשׁ, מִמְּעוֹן בְּרַכּוֹתֶיךָ יִגְבְּרוּ לְמַעַלָּה רֵאשׁ. זְכוֹר עֲנִינֵינוּ וּמְרוּדֵינוּ לְעֵנָה
וְרוּשׁ, וְאַל תִּשְׁקֵנוּ מִי רוּשׁ! חֲנֻנוּ וְעֲנֻנוּ, הָאֵל הַמִּתְנַשֵּׂא לְכָל לְרֵאשׁ. וּבְחַיֵּינוּ וּבְיָמֵינוּ בְּקָרוֹב, נִכּוֹן
יְהִיהֶה הַר בֵּית יְיָ בְּרֵאשׁ. יְהִיו לְרִצּוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרֵי וְגֹאֲלֵי. אָמֵן בֵּן יְהִי רְצוֹן:

א. רמז לאבדון וחולי בבני אדם העלולים להיות בשנה כזו רח"ל. ב. של תפילה זו. ג. על שם שנאמר הקול קול יעקב וגו' הנזכר לעיל. ועל פי הנוסח שאומרים בפיסקת לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר, אבל אנחנו עמך וכו' עדת יעקב בנך בכורך, שמאבתך וכו'. ד. תורה ומצוות ומעש"ט שאנחנו מקיימים, כנמשל בריח האתרוג וההדס. ועיין סנהדרין דף לו. ובמדרשים על פסוק ראה ריח בני הנזכר לעיל, ובעץ חיים למחר"ץ ח"ב סדר ההושענות ליום שלישי דף ס"ח ע"א. ה. על שם הכתוב ויגש יעקב ויגל" את האבן וגו'. ועל שם הכתוב (יחזקאל לו, כ"ו) והסירותי את לב האבן מבשרכם וגו'. ו. יכיון לקרירות שנה זו, שלא תזיק. ז. דהיינו ארס. ולענייננו, הוא בדרך רמז שלא יזיק לנו יסוד המים המתגבר בשנה זו. ח. על פי לשון הפסוק (ישעיה ב', ב') נכון יהיה הר בית י"י בראש ההרים. ט. יש בפסוק זה (תהלים י"ט, ט"ו) כוונות המועילות הרבה לקבלת התפילה, כמו שהעלה מהר"ץ בעץ חיים דף מ"ט ע"ב ד"ה יהיו, לגבי אמירתו בסוף תפילת שמונה עשרה וז"ל, תחלתו יו"ד, וסופו יו"ד, ותיבותיו עשר, ויש בו עשרה יוד"ן, ויש בו אותיות מ"ב, וסודו סוד גדול. לכן צריך לאמרו בנחת ולכוין בו אלו העניינים, ויעיל הרבה לקבלת תפילתו, שתעלה למקום הרצון המשיביע לכל חי ולא ישוב ריקם יעו"ש. יען שבזה מקשר ומייחד את כל עשרת האורות העליונים שיהיו מכוונים ומסודרים, ויכל להוריד שפע למטה. ובכח קדושת שם בן מ"ב, תפרח התפילה למעלה.

הוצאה מיוחדת לרגל נישואי בת מרן הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א - פוסק עדת תימן

עב"ג הבה"ח יהונתן ברזילי שיחי'

א' שבט ה'תשע"ב ב'שכ"ג

עניין תפילת ויגש ומקורותיה

ויגש אליו יהודה (בראשית מ"ד, י"ח). יש בזה רמז נפלא ונחמד בנוטריקון של מלת **ויגש** ישר והפוך, ו' יהיה ג' שבט, שלג גדול יהיה וקור. דהיינו כי כאשר יחול ג' שבט ביום ששי, זה סימן שבאותה שנה ירד שלג גדול, וגם יהיה קור גדול, דשלג וקור הא בהא תליא. והדבר בדוק ומנוסה. וזהו סימן לכל החורף של אותה שנה, בין קודם ליום ששי ג' שבט, בין אחרי כן.

הדבר מובא בספרים רבים, כגון באליה רבה סימן תרפ"ה סק"ד, ובפרי מגדים באשל אברהם שם, וגם בספר ילקוט חמישאי ר"פ ויגש בשם עיטורי תורה, וכן בספר ליקוטי מהרי"ח סדר דיני ומנהגי ר"ח שבט, ועוד רבים.

כמו כן מובא בעץ חיים למהרי"ץ דף קצ"ד ע"ב, כך אמרו חכמי [ישראל שבאָרץ] יוון וכו', אם יבוא ראש חודש שבט בשלישי בשבת, יהיה סתיו **ושלג הרבה** וכו' וחסרון בפירות וכו' ואבדון בנשים. ואם ברביעי בשבת, יהיה **חורף רע** וכו' ואבדון בנשים. ע"כ. ואחר כך בדף קצ"ה ע"א העלה מהרי"ץ, שאם יבוא ראש חודש טבת ביום שלישי, יהיה **החורף ברז, ושלג רב**, וזרעים טובים וגשמים ושנה טובה. ומיתה בנשים, וחולי באדם, ויבקעו הספינות בים. ע"כ. והרי כשחל ר"ח טבת ביום שלישי, יחול ר"ח שבט ביום רביעי, כי טבת לעולם חסר.

אמנם, האליה רבה והפרי מגדים לא כתבו שסימן זה קאי על פסוק "ויגש אליו יהודה" בדוקא, אלא רק ויגש סתמא, וכן ספרים רבים נוספים. אולם הנה, תיבת **ויגש** נזכרה בתורה בחמשה מקומות, ויגש אליו יהודה כדאמרינן, ויגש אברהם ויאמר, האף תספה צדיק עם רשע (בראשית י"ח, כ"ג), ויגש יעקב אל יצחק אביו וימשהו ויאמר הקול קול יעקב (שם כ"ז, כ"ב), ויגש וישק לו וגו' ויאמר ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו יי' (שם כ"ז), ויגש יעקב ויגל את האבן (שם כ"ט, י'). וסתמא דמלתא שגם האליה רבה והפרי מגדים נתכוונו לפסוק ויגש אליו יהודה, כי פה היא תיבת ויגש היותר מפורסמת. וי"ל באופן אחר, שהרמז הוא בכל תיבות ויגש שבתורה, שהן חמש כדאמרינן, וכולן בספר בראשית, ונקראות בחדשי החורף, שהם מרחשון כסלו טבת שבט אדר, וסימנם מכטש"א, לרמז על השלג הקור והגשם, המעותדים ומסוגלים להיות בשנה זו כשיחול בה ג' שבט ביום ששי.

ולפי האמור לעיל, ששנה זו מעותדת מחד גיסא למאורעות רעות כקרירות רבה וחולי, אבדון בנשים וכדומה, ומאידך גיסא לגשמים טובים ורוב דגן ותירוש וכדומה. אם כן צריכים אנו להכין את עצמנו לכך ואף לכך. וגם להתפלל על זאת, שזהו אחד מן הפירושים במדרשים, שאין הגשה אלא תפילה. והרי סיים מהרי"ץ שם שהכל בידי שמים.

הלכך נסיים בתפילה, להתקרב ולגשת בה אליו יתברך, כגון בברכת השנים, או בשמע קולנו, או באלהי נצור, ובכל זמן. ותחילתה מצורפת ומורכבת מן האמור אחרי חמשת ההגשות דלעיל כסדרן. וכל העניינים דלעיל, ביארנו בס"ד ביתר הרחבה בנפלאות מתורתך עה"פ ויגש אליו יהודה.

איגרת מוסר

בענייני הנהגות התפילה בבית הכנסת, וחינוך הילדים למצוות

מאת כבוד גדולת קדושת מהרי"ץ זצוק"ל – גאון רבני תימן ותפארתם

מתוך עלון פעולת צדיק גליון 33, ניסן ה'תשס"ה ב'שט"ז

מתוקן עם הוספות, ט"ו טבת ה'תשע"ב ב'שכ"ג

נערך ע"י מרן הגאון הרב יצחק בכמהר"ז רצאבי שליט"א – פוסק עדת תימן

האיגרת הנפלאה דלקמן, נדפסת זו הפעם הראשונה על שמו של גאון עוזונו מהרי"ץ זיע"א, כפי הנזכר בשני כתבי יד שזכינו והגענו לידנו, וכמו שהזכרנו כבר בס"ד בשולי המעיל סימן א' אות ס"ט. בעבר נדפסה כמה פעמים על שם אחיו מה"ר שלמה זצ"ל, וזאת על פי כתב יד יחיד ששם נזכר שמו בחתימת האיגרת. אבל טובים השנים מן האחד, ועל פי שנים עדים יקום דבר:

לא נודע לנו לעת עתה באיזו שנה נכתבה האיגרת, ובעיקבות אלו מאורעות. עכ"פ מן הסתם נשלחה האיגרת לכל בתי כנסיות שיקראו גדולי הקהל בפניהם או על ידו בעצמו, כדי לגדור בפני קלי דעת ופורצי גדר חסרי יראת שמים, שיש להניח כי לא היו זולת מיעוטא דמיעוטא. אלא כדי שלא לביישם בפרהסיא, נקט לשון כוללת. כמו כן לקח לו דרך המוכיחים בזה שכלל את עצמו עמהם, בכדי שיתקבלו הדברים על לב כל שומעיהם כידוע:

בדעתנו להרחיב עוד בעזה"ל על אודות כל דברי האיגרת הזאת, לבאר ולברר ענייניה ומקורותיה, ואין מקומם במסגרת מצומצמת זו. רק מוצאנו לנכון לפרסם אותה כעת כאן, מוגהת על פי כתבי יד שלפנינו. וזאת לגרל מלאת מאתים שנה לאסיפתו של מרנא ורבנא תנצב"ה (ה'תקס"ה-ה'תשס"ה), לזכות את הרבים אשר ישאבו ממנה מוסר השכל, כי הרבה עניינים המובאים בה שייכים גם בזמנינו, ועוד יותר מאשר בזמנם. דברים מהוכמים, נוקבים ויורדים להדרי הלב. ועל כן מן הראוי לקרותה בפני הציבור בבתי כנסיות ובתי מדרשות (כגון בשבת שלפני כ"ח ניסן, יומא דהילולא דיליה) ולפרסמה גם כן במודעות קבועות באותיות גדולות, למען ישוטטו בה רבים ותרבה הדעת, ותהיה לזכרון בין ענייניהם. ולמוכיחים ינעם, ועליהם הבוא ברכת הטוב:

ביניו עמי עשיו [ב'שם י"ג נעשה ונצליה, עזרי מעם י"ג עושה ש'מים וראין].

זאת האיגרת של מהרי"ץ זלה"ה, וז"ל:

עד אנה י"י שועתי ולא תשמעו, אזעק אליך חמס ולא תושיע. על מה אבדה הארץ, ויאמר י"י על עוכם את תורתי אשר נתתי לפניכם, ולא שמעו בקולי ולא הלכו בה. עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושיענו. כה אמר י"י שימו לבבכם על דרכיכם. מה נדבר ומה נצטדק. צדיק י"י בכל דרכיו וחסיד ככל מעשיו. כי לא ענה מלכו. נשכחה בחשתנו ותכנסו כלילתנו: נחפשה דרכינו ונחקרנה ועשובה עד י"י. ועונותינו הטו אלה, ופשעינו האריכו קצנו, וחסאתינו מנעו הטוב ממנו:

א) אם באנו לחפש במטמוניות, נסתכל קודם בגלויות, ונמצא לפנינו תלי תלים עבירות שהורגלנו בהם ונעשו לו כהיתר. וכביכול טח מראות עינינו, מהשכיל לבנו. רוש ולעה אנו זורעים וקוצרים, ובעת אכילתם נעק חמס, ולא נבין ולא נדע שמה שארענו וקצרנו אנו אוכלים:

ראשונה שבראשונות, עיקר חיותנו, תפילתנו ועסק התורה, שאנו עושים אותם עראי וטפלה. וצרכי גופינו עיקר העיקרים, ופונים אליהם ועוסקים בהם. ולא שעינו אל ה' אלהינו באורך גלותנו. וגלות השכינה גברה וכבדה בעונותינו. ואין פוצה פה ומצפנץ לזכור אותה, ועושים כל ימינו עידן הדוותא הדוותא. ואם נמצא קצת ריוח, אנו מנצא קצת ריוח, אנו מכקשים למעול מעל ולהקבץ חבורות חבורות. למסוך ביין ולשורר בשיירי עגבים, ונשבע לחם ונהיה טובים, וכל שכן בשבתות וימים טובים. ענינו רואות כאלה רבות, ולא נדע ולא נבין:

ב) ובהיכנסנו למקדש מעט – בתי כנסיות – בחול, לא ינכסו כי אם מתי מעט. ובשבת אנו נאספים מפני איסור מלאכה, כאילו נכספים לעבוד את ה'. ובחול דוחים נפש מפני נפש, ועושים עצמנו במזיד וברצון שכנים רעים. וכשנכנס המעט מועד לבית הכנסת, אנו נכנסים בלי מורא כנכנסים להטייל, כאילו כופרים שחם ושלום לא נמצא שם אדון לנו, וכאלו אין עין רואה אותנו. אוי נא לנו כי חטאנו. ואם ידחוק אחד ממנו את חבריו בבית הכנסת, יפסיק הזמירות לכבוד עצמו ויריב עמו, וגיבה קולו עד שישמעו כל עמו, וישתבשו מתפילתם. ולא חלק כבוד לבעל הבית הקב"ה ולמי שמתחנן אליו. ובעונותינו אין אנו עושים תפילתנו אפילו קבע. ואין מקפידים שלא תעבור עונתה ועונת קרית שמעו. ולא מושגיחים מה אנו מוציאים מפינו, הן לטוב הן למוטב [ר"ל לדיע יבין].

ותרנים בתפילתנו כל האפשר, אפילו עד שליש. ומהזיקים טובה לעצמנו בהיכנסנו לבית הכנסת, א"ע"פ שאנו מכעיסים השם על פניו. וכל אחד בורר לעצמו מקום טוב בראשי הקרואים אצל הקיר [תקסן], [לפי העניין נראה שהכוונה למשענת או פד, וא"כ הוא כמו ספדן.

ועי ערוך וס' המספיק ע"ן סוף וריק. יבין]. כמי שיושב בבית המושטה הרחק כמטחוי קשת, בהסיבה כהסיבת ליל פסח, בשחוק וקלות

ראש ושיחה בטלה. ואם תחטפנו שינה – אחת משישים במייתה – ישמה, כי יעור וכבר השלימו הצבור רובה שלי-תפילה. ואין אנו מקפידים על מה שחצר מהזמירות או מקרית שמעו או מהברכות או אמנים. ולהקפיד או להפסיק לכבוד עצמנו אנו משתדלים, אף על פי שכבוד השם אנו מחללים. וישיבת בית הכנסת עלינו למשא, הן לריב הן למצה. וקודם השלמת קדיש וקדושה, נצא ונשלימם חוצה. כל אחד וימהר יחישה להקדים לצאת, כאילו קיים כל המצוות. אוי לאותה ברישה אוי לאותה כלימה. וכל הקודם לחבור לצאת זכה, שלא כמשפטו ושלא כהלכה. ואם יחס לנו, נצא להתקרב:

וביציאתנו, כאילו מבית האסורים יצאנו, כל אחד דוחף את חברו עד אשר יהדפנו. ובעמדתו בתפילה יבוא כשלוך כח וברכים, והחללה בכל מתנים. וכשאנו ברחובות ובשווקים ולראות שחוק וקלות ראש, נתחוק לעמוד עשר פעמים כפלים, ועל עמדתו נעמוד שלש שעות ולפחות שתיים. שומנו על זאת שמים, וכשנצא מבית הכנסת לא נשיגח באיזה פרק יצאנו, יציאה להבל ולצינות ותפילין בראשינו. הנה יאות לנו לעשות, או תפילה כזאת תירצה. ולשכר טוב נקח, או ליסורין וכאב את בן ירצה. או לעונש מר ממות, ודוחק עד צואר יחצה. ועוד שנית נעשה, ונבוא לפרוק מעלינו עול התפילה, ונתפלל בחצר בית הכנסת בבהלה, אהת למעלה ושבע למטה [לפי ההרוז צ"ל שבע למטה וא' למעלה. יב"ן]. ולא בדקנו מה לפנינו בתחלה, או שמא יש מינוף במנעליו או בבגדינו. ונלעג ואין מכלים. ושכחנו מאמר החכמים, שנוכיר קודם התפילה זכות האבות, להגין עלינו מכל העוונות והחובות, בתחילה בפסוק: **ואני רבוב חסדך אבוא ביתך וגו', וביציאה י"י נהני בצדקתך:**

ג) ומי שזיכהו השם יתברך לבן שמצוה עליו לחנכו וללמדו, אינו משיגה עליו אם יתפלל, ואם יענה אמן או שיחת חולין ימלל. כל שכן וקל וחומר אם האב עצמו מתרשל בתפילה ובעניית אמונים, מעשה אבות ילמדו בניו, ויגדלו באולתם ולא תסור מהם עד היותם זקנים. ואין איש שם על לב בלימוד בניו וחינוכם, או אם חס ושלוים יצאו לתרבות רעה ושקר נקסם [עפ"י לשון הפסוק בירמיה י', י"ד. נ"א. י"ז. דהיינו כי המסכה – הדינו מתכת – שצפץ לע"י, היא שקר, כי אינה מועילה. יב"ן]. אבל בדברים עזות ומצא לנפשנו מרגעה, ולא יקפיד אם לא טובה השמועה. ותחילת חינוכם בקללם אחרים לפני אביהם, וישתוק וישמח ולא ימחה בהם:

וכשיגדלו קצת יתחנכו במעלה עשן. געלה נפשם, ועלה באַשם, כעשן הכבשן. ותחת שיקנה לו סידור תפילה או תפילין, יקנה כלי עשן וילמוד שחוק והיתולים. וכל שכן אם קיבץ הבן זווים מאיסור או מהיתר, יקח לו משלו, והכל מעדיים לו, כי תמים פעלו. ורבות כאלה אין מספר. למפורסמות אין צורך ראייה, עליהם נבכה ונצדיק דין מי שאמר לעולם והיה:

ד) לכן השומע ישמע והחדל יחדל. אחי אָחי לכו ונשובה אל ה'. כי הוא טרף וירפאנו, יך ויחבשנו. ונדעה נרדפה לדעת את ה'. וישתדל כל אחד ממנו להיות מעשרה ראשונים בבית הכנסת. וקודם שיכנס, יתן דעתו לפני מי הוא נכנס. ויאמר פסוק **ואני רבוב חסדך בכונה**, הכל לפי מה שהוא אדם. ויכנס וישב במקומו באימה ויראה כיושב לפני המלך. ולא יסמוך עצמו לכותל בישיבה, כל שכן בעמידה. ולא יקפיד על המקום אם מוכבד אם הפכו. ויאמר כל התפילה מלה במלה כמנהג מעות. ויסתכל בפירושים כמסתכל במעוה. אם יש ביניהם רעות. שיש מקומות בתפילה שאם יחסר או יבליע אפילו אות, יהיה מחרף ומגדף רח"ל. וידון בעצמו, שאם היה רוצה לספר עם איזה שר או מלך בשר ודם, או מבקש ממנו איזה בקשה, היה מחשב תחילה כיצד ישאל וכיצד יבקש, ומסדר דבריו על סדר נכון, אולי יעשה בקשתו. מה יש לו לעשות לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, חופש חרדי הלבבות. מאזין לדברי האדם ויודע ההרוריו ומחשבותיו, ומצפה מה שיוציא בשפתותיו. לכן כשיזכיר השם ב"ה, ידע מה מוכיח. ולא יזכירו כי אם ברדת זיוע. וכשישמע הזכרתו מפי אחרים בברכה שאינו מחויב בה, יאמר ברוך הוא וברוך שמו. ויענה אמן על כל ברכה וברכה. ישים ידו על לבו, כעבד לפני רבו. ולא יפנה אנה ואנה. ולא יגהק ולא יפקח. ויזין לו בגד קטן לרוך בו, כדי שלא יצטרך לצאת החוצה. ואם באולי יצטרך לצאת לצורך גדול לפרקים, יצא ככובד ראש, ויחזור תכף ומיד. ואם יצטרך לדבר דברי חול, יצא חוץ לבית הכנסת. ואם הוא מניח תפילין, טוב שיסירם ויחזור ויניחם:

ולא ידבר עם חבירו בעת התפילה אפילו בדברי תורה. ולא יפתח ספר שאינו מצורך התפילה, כי זמן תפילה לחוד וזמן תורה לחוד. ואם יבוא אחד לדבר עמו, לא יאזין לו ולא ישמע לו ולא ישיבנו, ונמצא מיתקן ומתקן. ואם יראהו מתרשל מהתפילה, ישלחהו. ואם יש קטן אף שאינו בנו, ויזרוהו וילמדוהו ויש לו שבר גדול. והתפילין, כשיחלצם, יהיה דרך כבוד בנחת, לא במהירות כמי שאינו רוצה להיותם עוד עליו:

ובעסק התורה ישתדל כל אחד כפי כוחו ויותר. ובכל יום יוסיף ולא יגרע. ויאמין במה שאמרנו חז"ל (אבות פ"ג מ"ו. יב"ן) כל הפורק ממנו עול תורה, נותנים עליו עול מלכות ועול דרך ארץ. ויאמין באמונה שלמה שהכל בידו יתברך ויתעלה, ושאל העבד נכסף וחושק לרבו ועובדו עבודה שלמה באהבה, שעל כל פנים יתן לו חיים ומוזנות ופרנסה טובה. וידע כל ישראל, שלא נברא כי אם לעבוד יוצרו. וכאשר התפלל כראוי, אם יש לו איזה בקשה, יבקש מהשם יתברך כעני, ולא יחזור ריקם, כי חנון ורחום הוא. ויראה בעצמו, אם בא אחד לבקש ממנו איזה דבר, אם מבקש ממנו ככובד ראש ועונה ותחנונים, הוא עונה אותו. קל וחומר בן בנו של קל וחומר שיוצרך לעשות בקשתו. ואם לאו, יחזירוהו ריקם:

לכן נתקן מעשינו, ונישר דרכינו. כי מידנו, היתה זאת לנו. ונוכור תמיד גלותנו, וגלות השכינה בעוונותינו. ונעלה את ירושלים על ראש שמתחנה. ונאמין כי על שהרענו מעשינו, קיפתנו פרנסתנו, וארכה גלותנו. הקדוש ברוך הוא יסיר לב האבן מבשרינו, ויפקח עורו עינינו, ויגער בשטן מלפנתו, ובתשובה שלמה לפניו ישיבנו, ויזמין פרנסתנו, כמו שהזמין הפן לאבותינו, אמן בן יהי רצון:

יציאת האור ע"י מוסדות יד מהר"ץ בני ברק

טלפסק: 03-5358404 | נייד: 050-4140741 | yad@maharitz.co.il

